

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ Ἐκλεκτικῶν Ποιημάτων, τῶν καὶ Εἰδουλλίων λεγομένων.

Εἰς τὰ μέχρι τοῦδε ἐλέχθη τὸ κατὰ Δύναμιν περὶ κατ' Εἶδος Ποιημάτων· ἐξῆς δὲ εἶναι ἐπόμενον προσέτι νὰ λεχθῇ καὶ τινα καὶ περὶ τῶν κατ' Ἐκλογὴν εἰδοποιουμένων. Ταῦτα δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς ἴδιον Εἶδος, καθὼς τὰ λοιπὰ, ἀλλ' εἶναι παντοδαπάτινα Ποιήματα Σύντομα, καὶ Μικρὰ, καὶ ἐκλέγονται μὲ ἐλευθέραν Ἀρέσκειαν τοῦ Ποιητοῦ ἐκ πασῶν τῶν Ὑποθέσεων τῶν ἀναγομένων εἰς τὰ διάφορα Εἶδη τῆς Ποιητικῆς, καὶ συνθέττονται ἢ Μουσικῇ, καὶ Καθαρᾷ, ἢ καὶ ἐκ πλειόνων Εἰδῶν μετ' ἀλλήλων Σύμμικτα· οὗ καὶ γενικῶς μὲ ἴδιον Ὄνομα καλοῦνται, Ἐκλογαί, καὶ Ἐκλεκτικὰ Ποιήματα, καὶ προσέτι καὶ Εἰδουλλία, ἀπὸ τοῦ Εἶδους ὑποκοριζόμενα, διὰ τὸ νὰ μὴν εἶναι τέλεια Εἶδη καθ' ἑαυτὰ, ἀλλὰ ὑπάγουνται ἄλλου ἢ Μέρους, ἢ Ὅλου εἰς ἄλλο ἀπὸ τὰ Εἶδη τῆς Ποιητικῆς, καθὼς ἕκαστα παρ' ἑκάστῳ ἠθέλε μετέχουσι· καὶ δὲν φυλάττουσι τέλειον τὸν Χαρακτηριστικὸν τῶν Εἰδῶν.

Μῦθος τῶν Εἰδουλλίων.

Διὰ τὸ νὰ εἶναι δὲ Μέρη, καὶ Ἀποσπάσματα κατ' Ἐκλογὴν τῶν ἄλλων Εἰδῶν, μετέχουσι καὶ ἀπὸ ὅσα εἰς ἐκεῖνα παρατηροῦνται, καὶ ἐξετέζονται· καὶ λοιπὸν ἄλλοτε εἰς ἄλλο καὶ αὐτὰ ἐπιζητεῖται καὶ Μῦθος, καὶ Ἦθος, καὶ Διάλεκτος,

καὶ Λέξις, καὶ Μῆλος ἐνίοτε. Καὶ Μῦθος ἐνταῦθα ἐνοεῖται τὸ Κείμενον, καὶ ἡ οὐσιώδης Ὑπόθεσις τοῦ Ποιήματος· αὐτὴ ὅποια τις, καὶ ἐξ ὁποίου Εἶδους ἠθέλεν ἐκλεχθῆ, πρέπει νὰ συριστῆται ἀπὸ ἐν τι μερικόν, καὶ πρῶτον Συμβεβηκός, Ἀπλοῦν, Καθαρόν, καὶ χωρὶς Περιπετειᾶς τινός, Ποικιλίας, καὶ Συμπλοκῆς ἄλλων ἀλλεπαλλήλων Περιστάσεων, καὶ Ἐπισημαμάτων συνεχομένων, καὶ ἀναφερομένων εἰς αὐτὸ, καθὼς γίνεται εἰς τὴν Ποίησιν, καὶ τὰ Δραματικά Ποιήματα. Προσέτι ἢ Ἐκτασις τῆς πρέπει νὰ μὴ γίνηται εἰς περισσώτερον ἀπὸ ὅσον ἠμπορεῖ νὰ ἐκτανθῇ μία Σκηνὴ εἰς τὰ Δραματικά Ποιήματα· καὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν νὰ λαμβάνη καὶ τὴν Ἀρχὴν τῆς, καὶ τὸ Τέλος τῆς, καὶ νὰ μὴ ἐπιζητεῖται διὰ τὴν Συμπληρωσίν τῆς ἢ Καιρὸς ἄλλος, ἢ Πρόσωπα ἕτερα τῶν παρόντων, ἀλλ' εἰς τὸν αὐτὸν Καιρὸν, καὶ εἰς τὰ αὐτὰ Πρόσωπα, ἢ ἐν, ἢ καὶ περισσώτερα ἠθέλεν εἶναι, νὰ γίνηται ἢ Ἀπόδοσις, καὶ τὸ Τέλος τοῦ ἡμερικῶ ἐκείνου Συμβεβηκότητος· οἷον, μιμεῖται ὁ Ποιητὴς τὸν Ἡρακλῆ, ὅταν ἐκαίετο ἀπὸ τοῦ Μαγικῶν Πῦρ, καὶ ἢ ἐκ τοῦ ἰδίου Προσώπου του ἐκφράζει τὴν Μίμησιν, ἢ καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλῆ εἰτάγει ὀμιλοῦντα· εἰς αὐτὴν τὴν Ὑπόθεσιν δὲν θεωρεῖ τὰ πρότερον, ἢ τὰ μετὰ ταῦτα, ἀλλ' αὐτὰ ἐκρυμνάζει τὰ ἐνεσῶτα, καὶ παρὰ Πόδας, τί ἔπρεπε νὰ πράξη, ἢ νὰ εἰπῇ, ἕως οὗ εἰ δυνατό νὰ πράττη, ἢ νὰ λαλῇ· ἔτι εἰτάγει ὁ Ποιητὴς δύο Ποιμένας συνελθόντας εἰς ἓνα Τόπον, καὶ δοκιμάζοντας τοὺς Αὐλοῦσιων, καὶ τὴν Αὐλητικὴν των Δεξιότητα· εἰς αὐτὸ τὸ Κείμενον δὲν φρουτίζει Τρόπους διὰ τὴν Συνέλευσίν των, οὐδὲ συνειτφέρει τὰ μετὰ τὴν Διάλυσιν τῆς Συναναστροφῆς των, οὐδὲ αὐτὴν συγχίζει μετὰ ἑαυτὴν ἄλλην Ἐπιπερίσταν, ἀλλ' ἐκεῖνα μόνον μιμεῖται, ὅσα αὐτοὶ εἰς ἐκείνην τὴν Συνέλευσιν, καὶ εἰς τὴν Αὐλητικὴν των Συνάμιλλαν ἦγον εἰκὸς νὰ εἰπῶσι μεταξύ των, ἢ νὰ πράξουσιν,